

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/120/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213222092
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4213222092.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1./ F. F., nar. XX.XX.XXXX, X./ P. F., nar. X.X.XXXX, obaja bytom A., o zaplatenie 4.970,40 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 17. januára 2018, č. k. 14C/563/2014-188, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným v 1. a 2. rade voči žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Komárno (ako súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom zo dňa 17.01.2018, č. k. 14C/563/2014-188 žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovaní v 1./ a 2./ rade nemajú právo na náhradu trov konania.

2.1. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobca dňa 1.10.2013 doručil súdu žalobu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovaným zaplatiť mu sumu 4.970,40 € spolu s príslušenstvom a náhradu trov konania na tom skutkovom základe, že žalovaná v 1./ rade s jeho právnym predchodcom (spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s.) uzatvorila dňa 15.7.2005 zmluvu č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej jej boli poskytnuté finančné prostriedky, ktoré sa zaviazala riadne splatiť. I. v 2./ rade prevzal na seba ručiteľský záväzok. Celková dlžná suma ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala sumu 9.258,11 € (z toho dlžná istina 8.598,19 € a úrok z omeškania vo výške 659,92 €).

2.2. Podanou žalobou si uplatnil nárok na zaplatenie splátok splatných v období od 20.10.2010 do 20.6.2015 v počte 57 a celkovej výške 4.970,40 €. Zároveň si uplatnil zaplatenie úroku z omeškania vyčísleného za obdobie od 21.10.2010 do 10.5.2011 vo výške 17,05 € a úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 4.970,40 € od 11.5.2011 do zaplatenia. Titulom náhrady trov konania si uplatnil zaplatenie súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia.

2.3. V priebehu konania žalobca spresnil uplatnený nárok (a to v časti vyčísleného úroku z omeškania za obdobie od 21.10.2010 do 10.5.2011). Súd o návrhu žalobcu na pripustenie zmeny petitu rozhodol uznesením č. k. 14C/563/2014-56 zo dňa 4.9.2014.

3. O podanej žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 14C/563/2014-89 zo dňa 6.7.2015, ktorým žalobu zamietol a žalovaným v rade 1./ a 2./ nepriznal náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením č. k.

5Co/192/2016-126 zo dňa 8.3.2017 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie, pretože tento súd vec nesprávne právne posúdil a uložil mu opätovne sa zaoberať otázkou počiatku plynutia premlčacej doby.

4.1. Prvoinštančný súd riadiac sa rozhodnutím odvolacieho súdu vec opätovne prejednal na nariadenom pojednávaní, na ktoré sa nedostavil právny zástupca žalobcu, ani žalovaní v rade 1./ a 2./. Pred začatím pojednávania bolo zo strany právneho zástupcu žalobcu doručené súdu emailové podanie, ktorým právny zástupca ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní z dôvodu práceneschopnosti substitučního zástupcu. Keďže zo strany žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu pred začatím pojednávania nebola podaná žiadosť o odročenie pojednávania, súd postupujúc podľa § 180 CSP spor prejednal v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu i žalovaných v rade 1./ a 2./. Po oboznámení sa s obsahom listín predložených v priebehu konania, a to zmluvy o splátkovom úvere, dohody o ručení, dohody o zabezpečení úveru životným poistením, všeobecných obchodných podmienok, oznámenia o postúpení pohľadávky, výzvy k úhrade, zmluvy o postúpení pohľadávok s prílohami, pokusu o zmier, špecifikačné pohľadávky, prehľadu finančných transakcií, uznesenia č. k. 14C/563/2014-56 zo dňa 4.9.2014, rozsudku č. k. 14C/563/2014-89 zo dňa 6.7.2015, odvolania, uznesenia č. k. 5Co/192/2016-126 zo dňa 8.3.2017 ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci:

4.2. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. dňa 24.3.2011 žalobca nadobudol od svojho právneho predchodcu pohľadávku voči žalovaným v rade 1./ a 2./ titulom zmluvy o splátkovom úvere, ktorá bola špecifikovaná v prílohe č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanej v rade 1./ oznámené právnym predchodcom žalobcu písomným podaním zo dňa 12.4.2011. Ako vyplynulo z prílohy zmluvy o postúpení pohľadávok, v čase postúpenia pohľadávky (t.j. k 24.3.2011) boli žalovaní v rade 1./ a 2./ v omeškaní s úhradou dlžnej sumy 1251 dní.

5.1. Žalovaná v rade 1./ uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu dňa 15.7.2005 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanej v rade 1./ poskytnutý úver vo výške 6.638,78 € (200.000,- Sk), ktorý sa zaviazala vrátiť veriteľovi v mesačných splátkach po 87,20 € (2.627,- Sk) v období od 20.8.2005 do 20.6.2015. Úroková sadzba bola ustálená vo výške 9,10 % ročne. RPMN v zmluve ustálená nebola. Žalovaná v rade 1./ sa tiež zaviazala uhradiť poplatok za správu úveru vo výške 1,66 € (50,- Sk) mesačne a jednorazový poplatok za poskytnutie úveru vo výške 132,78 € (4.000,- Sk). Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky.

5.2. V rovnaký deň uzavrel žalovaný v rade 2./ s právnym predchodcom žalobcu dohodu o ručení, v ktorej prevzal na seba ručiteľský záväzok z titulu zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.7.2005 uzavretej medzi žalovanou v rade 1./ a právnym predchodcom žalobcu. Žalovaná v 1./ rade tiež uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu dňa 15.7.2005 dohodu o zabezpečení úveru životným poistením. Ako vyplynulo z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok žalovaní v rade 1./ a 2./ titulom poskytnutého úveru ku dňu postúpenia pohľadávky dlhovali sumu 9.258,11 €, ktorá pozostávala z nesplatených istín vo výške 8.598,19 € a úroku z omeškania vo výške 659,92 €.

5.3. Žalobca si v tomto konaní uplatnil nárok na zaplatenie splátok úveru splatných od 20.10.2010 do 20.6.2015 v počte 57 a celkovej výške 4.970,40 €.

6. Z výzvy k úhrade a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 20.4.2011 vypracovanej žalobcom a adresovanej žalovanej v 1./ rade, vyplynulo, že ňou žalobca oznámil žalovanej v rade 1./, že pre porušenie zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 20.4.2011. Zároveň vyčíslil svoju pohľadávku na sumu vo výške 9.465,35 € a žalovanú v rade 1./ vyzval na zaplatenie tejto sumy do 4.5.2011.

7.1. Žalovaná v 1./ rade vo vyjadrení sa k podanej žalobe na pojednávaní dňa 6.7.2015 uviedla, že úver splácala približne do roku 2007, keď poslednú splátku úveru mohla zaplatiť dňa 15.10.2007. Úver prestala splácať z dôvodu straty zamestnania a od podania žaloby z dlžnej sumy nič neuhradila.

7.2. Žalovaný v 2./ rade v priebehu konania na pojednávaní dňa 6.7.2015 potvrdil, že v zmluvnom vzťahu vystupoval ako ručiteľ a titulom úveru nič neuhradil.

8. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa ustanovení § 797, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa § 52 ods. 1, § 53 ods. 1 až 3, ods. 4 písm. b/, § 54 ods. 1, 2, § 121 ods. 3, § 524 ods. 1, 2 a § 879j Občianskeho zákonníka, ako aj podľa § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 až 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere a podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom k 28.9.2011.

9. Vzhľadom na právne záväzný názor Krajského súdu v Nitre v jeho rozhodnutí č. k. 5Co/192/2016-126, že danej veci, bez ohľadu na štádium konania, sa treba v tejto veci prioritne zaoberať otázkou vecnej legitímácie strán sporu zo súd prvej inštancie uviedol, že aktívnou legitímáciou sa rozumie hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať, pričom súd skúma vecnú legitímáciu v konaní vždy aj bez návrhu, a to aj v prípade, ak ju žiadna strana sporu nenamieta.

10.1. V danom prípade sa žalobca podanou žalobou domáhal zaplatenia dlžnej sumy titulom zmluvy splátkovom úvere uzavretej medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovanou v 1./ rade a ručiteľského záväzku žalovaného v 2./ rade v sume neuhradených splátok splatných v období od 20.10.2010 do 20.6.2015 vo výške 4.970,40 € s príslušenstvom.

10.2. Predmetom konania v tejto veci bol záväzok žalovanej v 1./ rade, ktorý vznikol zo zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej v zmysle § 497 až 507 Obchodného zákonníka, ktorý záväzok žalovanej v 1./ rade bol zabezpečený dohodou o ručení uzavretou medzi obchodnou spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovaným v 2./ rade.

10.3. Zmluvu o splátkovom úvere je s ohľadom na charakter zmluvných strán a poskytnuté plnenie potrebné považovať za zmluvu spotrebiteľskú a na žalovanú v 1./ rade je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka, ako aj titulom ručiteľského záväzku vo vzťahu k žalovanému v 2./ rade. Podľa názoru súdu uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy (i keď sú upravené v Občianskom zákonníku) nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Preto na právny vzťah založený zmluvou o úvere aplikoval súd ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností) ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv). V tejto súvislosti súd upriamil pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21.4.2015 (sp. zn. 3MCdo/14/2014), podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

11. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide

(por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004, rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 24Co/722/2015).

12.1. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných v 1./ a 2./ rade mal súd preukázanú, keďže ide o dlžníka a ručiteľa zo zmluvného vzťahu, plnenie z ktorého je predmetom tohto konania (pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných v 1./ a 2./ rade žalobca preukázal predložením zmluvy o splátkovom úvere, plnenie z ktorej je predmetom sporu a predložením dohody o ručení).

12.2. Pokiaľ však ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v tomto konaní súd konštatoval, že v zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách žalobcu v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 8 citovaného zákona, t. j. že spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ pohľadávky písomne vyzvala žalovaných v 1./ rade a 2./ rade ako dlžníkov na úhradu dlhu a títo boli napriek výzve v omeškaní s jeho splácaním nepretržite 90 kalendárnych dní, keďže splnenie tohto postupu je predpokladom postúpenia splatnej pohľadávky, resp. jej časti banky voči dlžníkovi na tretiu osobu. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní vyvodzoval z oznámenia o postúpení pohľadávky, ktoré zaslal jeho právny predchodca žalovanej v rade 1./.

13. V tejto súvislosti uviedol, že na prípady postúpenia pohľadávok bánk je potrebné okrem všeobecného ustanovenia § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka aplikovať ustanovenia lex specialis, t.j. ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., keďže zákon o bankách v prípade bankových úverov poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovoprávnom vzťahu z titulu bankového úveru. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti), banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu.

15. Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť, v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Banka túto možnosť v danom prípade zrejme nevyužila a žalobcovi postúpila pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol inak (výpoveďou, odstúpením). Pokiaľ ale nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou alebo odstúpením od zmluvy, nie je možné urobiť záver o tom, žeby predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splatnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bol žalovaný v omeškaní.

16. Podľa názoru súdu úpravou § 92 ods. 8 (predtým 7) mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého

trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

17.1. V danom prípade mal súd za to, že žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok špecifikovaných v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., a pretože žalobca dodržanie tohto postupu zo strany právneho predchodcu žalobcu nepreukázal, keď v priebehu konania ani len neučinil skutkové tvrdenie v tom smere, že by obchodná spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzvala dlžníkov na splnenie svojho záväzku, s plnením ktorého boli v omeškani a že dlžníci (žalovaní v 1./ a 2./ rade) boli napriek výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čí len časti svojho peňažného záväzku voči banke, súd bol nútený konštatovať, že žalobca nepreukázal svoje skutkové tvrdenie o tom, že je na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3.2011 právnym nástupcom obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s. vo vzťahu k pohľadávke zo zmluvy č. 0212040880 uzatvorenej so žalovanou v 1. /rade dňa 15.7.2005 zabezpečenej dohodou o ručení zo dňa 15.7.2005 uzatvorenou so žalovaným v 2./ rade, a teda medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, keď zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách treba ohľadom inštitútu postúpenia pohľadávky považovať za lex specialis vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka (konkrétne § 524 Občianskeho zákonníka). Zmluvu o postúpení pohľadávok z 24.3.2011 je preto potrebné považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor so zákonom).

17.2. Poznamenal, že v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách môže byť spôsobilým predmetom postúpenia len pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatné a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, po ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. To znamená, že ku dňu 24.3.2011 právny predchodca žalobcu (pokiaľ do dňa 24.3.2011 neukončil záväzkovoprávny vzťah s dlžníkom, ktorú skutočnosť žalobca ani netvrdil) mohol postúpiť na tretiu osobu len tú časť svojej pohľadávky, ktorá bola ku dňu 24.3.2011 už splatná a nie aj tú časť pohľadávky, u ktorej mala nastať splatnosť po postúpení pohľadávky.

17.3. Poukázal aj na právny názor Krajského súdu v Trnave vyslovený v rozsudku vo veci sp. zn. 24Co/722/2015, podľa ktorého pre vyslovenie postupiteľnosti pohľadávky banky z titulu spotrebiteľského úveru je nevyhnutné dodržanie postupu podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., pod následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, konkrétne ustanovením § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok, keď s každou pohľadávkou banky voči klientovi sú neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. cit. zákona).

18. Vychádzajúc zo záujmu spoločnosti na ochrane spotrebiteľov v zmluvných vzťahoch, v ktorých spotrebiteľ je slabšou zmluvnou stranou ako aj vychádzajúc zo zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (predovšetkým ustanovenie § 5b predmetného zákona, v ktorom je súdu uložené ex offo prihliadať na skutočnosti oslabujúce nárok dodávateľa voči spotrebiteľovi), mal súd za to, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými (dospelé splátky) a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/328/2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/722/2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/750/2015). Banka je teda oprávnená postúpiť časť peňažného záväzku, s úhradou ktorého je dlžník, napriek písomnej výzve banky, aktuálne v omeškani viac ako 90 kalendárnych dní.

19. Žalobca v konaní nepreukázal, že by Slovenská sporiteľňa, a.s. doručila žalovaným v 1./ a 2./ rade písomnú výzvu na splnenie omeškaného peňažného záväzku. Písomná výzva na splnenie je totižto jednou z podmienok platného postúpenia pohľadávky bankou. Výzva sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka, lebo ide o tzv. faktický úkon, ktorý je nevyhnutnou podmienkou ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky bankou v prípade, ak klient banky je napriek písomnej výzve banky nepretržite v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Nepredloženie tejto výzvy s doručenkou má za následok, že žalobca nepreukázal začatie plynutia lehoty trvania nepretržitého omeškania dlžníka banky dlhšieho ako 90 kalendárnych dní ako predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky SLSP, a.s. v prospech žalobcu.

20.1. Keďže súd postupom podľa § 295 CSP nemal preukázané súčasné splnenie oboch podmienok predpokladaných v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok z 24.3.2011 v prospech žalobcu je neplatná s poukazom na § 41 Občianskeho zákonníka podľa § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.) v časti pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovaným v 1./ a 2./ rade zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXXXX z 15.7.2005 a žalobca v súvislosti s uvedenou zmluvou nie je veriteľom žalovaných v rade 1./ a 2./.

20.2. Pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu v celom rozsahu zamietol bez toho, aby sa zaoberal otázkou prípadného premlčania uplatneného nároku, nakoľko preukázanie vecnej legitímácie strán sporu v konaní podľa názoru súdu má prednosť pred riešením otázky dôvodnosti podanej žaloby. K správnosti postupu tunajšieho súdu pri potrebe skúmania platnosti postúpenia pohľadávky vo vzťahu k dodržaniu podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách súd poukazuje i na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre (napr. rozhodnutie vo veci sp. zn. 6Co/137/2017 z 25.10.2017, rozhodnutie vo veci sp. zn. 25Co/589/2016 z 23.8.2017).

21. O nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a 396 ods. 1 CSP, keď žalovaní v 1./ a 2./ rade boli tou stranou sporu, ktorá bola s ohľadom na výsledok konania v konaní plne úspešná. Nakoľko však žalovaným v súvislosti s týmito konaniami žiadne trovy nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnili, súd vyslovil, že žalovaní v 1./ a 2./ rade nemajú právo na náhradu trov konania, hoci im tento nárok vznikol.

22. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23.1. Poukazujúc na ním citované ustanovenia § 92 ods. 8 a § 89 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) a s poukazom na citovaný bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok uviedol, že nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchýlku nevyklučuje, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 predmetného zákona nevyklučuje odchýlku úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienujú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy.

23.2. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. S uvedeným záverom sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutiach sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016, sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016 a sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016. Poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.01.2018s, sp. zn. 24Co/147/2017.

24.1. Žalobca zastáva názor, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky.

24.2. Podporne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.05.2017, sp. zn.19Co/2/2016 a na uznesenie zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 9Co/20/2016 a poukázal na skutočnosť, že oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4Obo 210/01, na uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/133/2013 a podporne aj na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.11.2016, sp. zn. 9Co/704/2015.

25. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe v plnom rozsahu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania v sume 514,21 €, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za podané odvolanie vo výške 298 € a z trov právneho zastúpenia odvolacieho konania vo výške 216,21 € s DPH.

26. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a že spĺňa náležitosti odvolania v zmysle § 363 CSP preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

27.1. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

27.2. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

28. Odvolací súd preskúmajúc dôvodnosť podaného odvolania žalobcu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie v predmetnej veci vykonal rozsiahle dokazovanie zamerajúc sa na riadne zistenie skutkového stavu veci, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam, následne aj vec správne posúdil po právnej stránke, keď dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, ktorú napadnutým rozsudkom zamietol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

29. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je odôvodnená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie.

30. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej a jeho argumenty podporujú príslušný záver o nedôvodnosti žaloby. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s podstatnými a pre vec rozhodujúcimi dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Keďže v takomto prípade ich nie je potrebné opakovať, v ďalšom na ne poukazuje.

31.1. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie sa v tejto spotrebiteľskej právnej správne v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, t. j. či žalobca je nositeľom hmotno- právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia.

31.2. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, napriek existencii Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24. 3. 2011 č. XXXX/XXXX/CE, pretože neboli splnené zákonné podmienky pre platné postúpenie predmetnej pohľadávky voči žalovaným v 1./ a 2./ rade v I. rade z pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s. Bratislava na žalobcu.

31.3. Z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že pre platné postúpenie pohľadávky banky musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené vo vyššie citovanom zákonom ustanovení, t. j. pohľadávka banky musí byť splatná, predchádza jej písomná výzva a omeškanie klienta nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo len časti peňažného záväzku. Tieto striktné podmienky postúpenia pohľadávky nie je možné obísť ani odchylnou úpravou zmluvných strán, teda dohodou veriteľa s dlžníkom (spotrebiteľom), ako sa to mylne domnieva žalobca. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona a s priamym dopadom na platnosť tohto právneho úkonu.

32. Odvolací súd k vecnej správnosti napadnutého rozsudku a jeho jasného a výstižného odôvodnenia poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, ktorý k predmetnej a v tejto veci nosnej právnej problematike postúpenia pohľadávky bankou v odôvodnení rozsudku uviedol: „14. Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 bankového zákona, ktoré od schválenia pôvodného znenia zákona do času uzavretia zmluvy úverovej veriteľky a žalobkyne o postúpení pohľadávok nedoznalo žiadnej zmeny (odhliadnuc od prečíslovania k 1. januáru 2009 pôvodného odseku 7 na odsek 8, v tejto súv. por. čl. III bod 46 a čl. XI zákona č. 552/2008 Z. z.) treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 O. z.), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia (dovolateľkou vzťahovaného na ustanovenie ako celok). 15. Z takejto úpravy vyplýva zjavná neudržateľnosť argumentácie dovolateľky tým, že v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, keď časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky napriek neskoršiemu plneniu klienta a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých k postúpeniu možno pristúpiť (hocako tu môže byť predmetom diskusie tá otázka akcentovaná dovolaním, podľa ktorej v takomto prípade nie je zrejmé, čo by v čase po oneskorenom splnení klientom jeho záväzku vrátane príslušenstva malo byť ešte predmetom postúpenia pohľadávky). To obdobne platí aj o nosnej časti samou dovolateľkou ponúknutej odpovede na otázku predostieranú dovolaním, teda že § 92 ods. 8 bankového zákona ako celok treba chápať len ako úpravu podmienok, za ktorých môže dôjsť k prelomeniu bankového tajomstva, pretože takáto interpretácia opomína, že splnením podmienok podľa prvej vety ustanovenia zákonodarca podmienil nielen postúpenie pohľadávok mimo tzv. bankový sektor, ale tiež také postúpenie, pri ktorom pohľadávku patriacu pôvodne jednej banke prevezme iná osoba s rovnakým statusom. 16. Tým, čo je ale z pohľadu správnosti úvah nižších súdov v prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu tým najdôležitejším, je to, že zedefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie).

Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom - neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Druhou stranou rovnakej obraznej mince je potom, že na nesprávanie sa zákonom výslovne ustanoveným spôsobom, teda odmietnutie učiniť zadosť pomerne jednoznačnej právnej úprave, je potrebné nazerať ako na zakázané a teda i odporujúce zákonu. 17. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy vecí podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.)“.

33. Vychádzajúc z uvedených skutočností rozhodol odvolací súd tak ako je uvedené v enunciiate tohto rozsudku, keď ako vecne správny potvrdil nielen výrok rozsudku vo veci samej ale aj výrok rozsudku o trovách konania.

34.1. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

34.2. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

34.3. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34.4. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovaným v 1./ a 2./ rade voči žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania ako procesne úspešnej strane v odvolacom konaní, pretože si žiadne trovy neuplatnili a zo spisu im žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

36. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c)

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).